

IZ SODOBNE ITALIJANSKE LIRIKE

TOŽBA

Giorgio Caproni

O imena zapuščena vprek po gmajni
na vekomaj! Kateri glas, srce
katero skrito v sli je dolgotrajni —
v zastrtem vzgibu psov? Dih iz pustih,
neplodnih grl preseka vrh zidov,
izpranih od deževij let, že v ustih
mrtve besede — v krvi se rode
zavijanja, ki v skalnatih gorah
ljubezni iščejo. So žalovanja
sinov? In kam pred vetrom, ki se tih
nad mrtve dviga — kam iz razdejanja
solzá, medtem ko v prsih raste strah
življenja? ... Edino, kar se še ohranja:
o imena brez utripa — o tožbe vzdih.

A ČE TEBE NI

Vittorio Sereni

Preveč se je že čas zamudil zate,
da bi lahko ti rekli
bolečina mladih let.

Posinjevalo je mesto v vetru
ali pa mavrica se spuščala je v ples
odsevov blaženih:
na mojem si zapestju
v zamišljenem tiktakanju bila,
med stranmi odprte knjige,
valovanje sonca,
nemarnost svetlega predmestja,
povzdignjena kaj kmalu v neki obraz,
tako do kraja raziskan,
vendar bleščeče se oko, vendar vročična roka.

Prihajale so lahne sence: »Kaj prinašaš,
kaj nudiš?...« Smehljal sem se
prijateljem, ti pa so se razblinjali
in v žalost
se razblinjal je ovinek drevoreda.
Rdeči mak po travnikih
je za pobeglimi kolesi utrinjalo
pepelnatu poletje.

A če tebe ni
in je tudi to nebo premagano,
sem le še iskra ugašajoča,
glas nepotreben v zboru.

TA SVEŽI ODLITEK...

Siro Angeli

Ta sveži odlitek svinca, ujet v matrice
rotacij, časopisnega papirja
nikoli sitih, strnjen, zbran v vrstice,
ki jih pohlepno preletiš z očmi,

skrbno, da si ne umažeš rok, to ni
črnilo, krik ljudi je, ki živé
in umirajo za svet; to je vsakdanje
zlo, ki pa čutiš, da te ne vznemirja,

a v tebi je, v močvirju, ki v njem zgine,
segnije slednja misel in dejanje,
ki si ga želel, a ga nisi storil,
v globine že pognalo korenine.

POZDRAV

Alessandro Parronchi

In ti nekoč svobodna boš stopila
po teh poteh iskaje v rožni barvi
rastočega večera deklico,
podobno ti, ki v zraku ponovila